

af det kommunale Beskatningsspørgsmaal, navnlig Hartkornspørgsmaalet, tror jeg ikke man kan komme til, forinden man kommer til en fuldstændig Omordning af det kommunale Skattevæsen. Jeg tror ikke, at en Løsning er mulig paa nogen anden Maade, end at man en Gang maa komme til, om ikke helt at affasse Hartkornet som Stattebasis i Kommunerne, hvad der maaske kan have visse Betænkeligheder, saa dog i en meget væsentlig Grad at nedbringe Statten derpaa for den Del af Landets Vedkommende, der nu er oppe paa 30, 40, 50 Kr., ja endog saa oppe til 60 Kr. pr. Td. Hartkorn til Kommunen. Men paa den anden Side vil jeg villig erkende, at det er et overordentlig vanskeligt Spørgsmaal, saa vanskeligt, at vi maaske gerne kunde sidde flere Aar selv med den bedste Willie, inden vi naaede til en rationel Løsning af dette Spørgsmaal. Da dette efter mit Skøn er Tilfældet, erkender jeg Nødvendigheden af, at den høje Regering og Lovgivningsmagten i det hele taget maa forsøge andre Veje, og da er denne Vej her, som jeg begynder med at sige, en fremkommelig Vej, ad hvilken man kan komme til at overføre en Del af de Byrder, der nu paa en aldeles urimelig Maade paa hvile Jordbruget ved Hartkornskatterne, til Kommunerne, til andre endnu ikke beskattede, mobile Formuer i Landet. Det kan jeg i Princippet ikke have noget imod.

Maaden, hvorpaa den høje Regering foreslaar en ny Skat gennemført, har jeg ingen Indvendinger at gøre imod, i alt Fald ingen væsentlige. Jeg har allerede erkendt, som alle have, det rigtige i ikke at tage for hårdt fat i alt Fald foreløbig — det Ord ville de Herrer jo helst have med — og det maa jeg erkende, at det har Regeringen ikke gjort. Der er nogle enkelte Punkter, hvor jeg har nogle Betænkeligheder. Jeg staar saaledes i Samstemning med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgtreds (Scharling) meget usforstaaende over for, hvorledes man rationelt vil motivere, at lægge Statskat paa Aktieselskaber. Jeg kan forstaa — uagtet det kan heller ikke rationelt forsvares — at man kan eller vil gøre det, naar Spørgsmaalet er om en kommunal Skat, for i saa Henseende er Forholdet et ganske andet. En stor Del af de mest skadevoldende — kan

man vel sige — Aktieselskaber driver jo, som bekendt, deres Virksomhed omkring i Landdistrikterne. Disse Aktieselskaber er det aldeles umuligt for den paagældende Kommune at faa nogen som helst Skat af, fordi Gjerner af Aktierne og Selskabets Bestyrelse næsten altid ere domicilerede i København. Der kan derfor være nogen Tøje for de paagældende Kommuner til at søge at faa Lov til at lægge særlig Skat paa Aktieselskaber til Kommunerne. Men jeg ser slet ikke, at der kan være noget, der ligner den samme Begrundelse for en Statskat, idet Aktieselskabet jo ikke gør Staten som saadan nogen Skade. Aktieselskabet kræver ikke af Staten nogen særlig Ret eller noget særligt Offer. — Med Hensyn til Bestemmelserne i §§ 5, 6, 7, som bestemme, hvad der er skattepligtig Indkomst, er der et Par enkelte Smaating, som je lidt besværligt ud navnlig for dem, der skulle paaligne Skatterne, saaledes at, medens Formueforøgelsen ikke skal regnes som Indkomst — og det kan den naturligvis ikke, naar der er en særlig Formueskat — staar der i § 5 b: „men vel Gaver af hans Aarsindkomst.“ Hvordan man skal faa Følt lært, at de fremtidig skulle holde ude fra hinanden, hvad der er Aarsindkomst, og hvad der er Forøgelse af Formuen, forstaaer jeg ikke, og det vil sikkert blive meget vanskeligt at faa i alt Fald jævne Løgsfolk til at forstaa det, da de to Indtægter i Reglen gaa ind i samme Kasse og i Reglen gaa ud af den igen, uden at man stærkt skelner imellem, hvad der er Formueforøgelse, og hvad der er Aarsindtægt. Den samme Bemærkning kunde med nogen Tøje rettes til Vitra d i § 12, hvor der er Tale om, hvad der skal ind under Formueskatten. Der skal naturligvis Penge, men for saa vidt det er Penge, der hidrøre fra det løbende Aars Indkomst, skulle de ikke medtages. Der møder man affirat det samme, denne Skelnen i Penge mellem, hvad der er kommet ind som Formueforøgelse, og hvad der kan henregnes til den aarlige Indkomst, vil blive meget vanskeligt at udføre, og hvis man skal have Tvangsplicht til Selvangivelse, bør vel Reglerne lades saa let forstaaelige og saa let overkommelige for de paagældende Skatteydere, som paa nogen Maade muligt. Med Hensyn til Reglerne i §§ 5—9 vilde jeg gerne henstille til det Udvalg, der rimeligvis faar med Sagen